

MLADO JUTRO

Št. 2

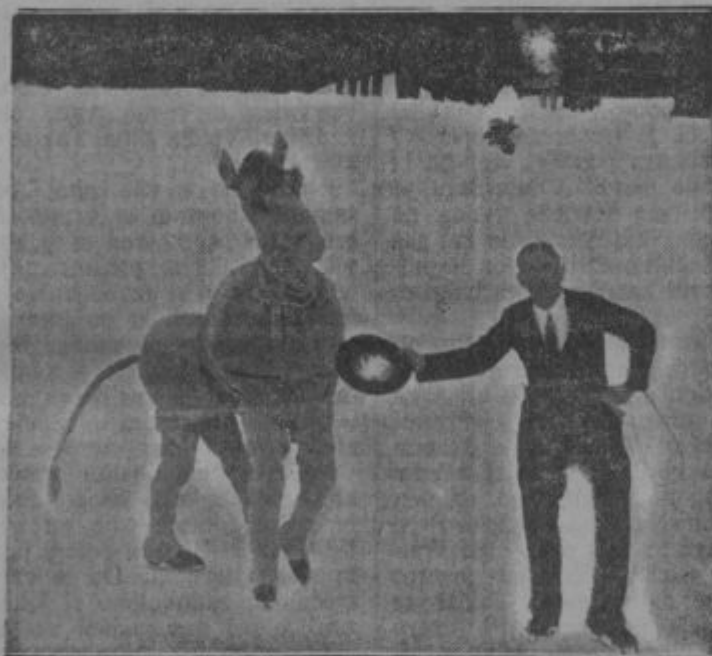
Nedelja, 11. januarja

1931

Zimsko veselje

Odrasli in starejši ljudje vzdihujejo, kadar se bliža zima. Njihove misli so žalostne, zakaj skrbeti bo treba za premog, drva, toplo obleko in močne čevlje. Vse te stvari so pa zvezane z velikimi izdatki. Žalostno jim minevajo dnevi in s hrepenjem pričakujemo pomladi, ki jim pri-

sneženimi kepami. Seveda, Bog zna kako prijazno ni, če ti prileti trda kepa za vrat, a zabavno je vendarle. Tudi sneženi mož je pri nas v velikih časteh. Namestu nosu nosa sredi obraza košček rumene repe; iz prcmogovih drobcev mu napravijo oči in v usta mu vtaknemo staro pipo. Če se

nese solnce in jim spodi skrbi iz hiše.

Otroci pa pozdravljajo zimo z velikim navdušenjem. Pozimi pride sv. Miklavž, Božiček, šolske počitnice in — sneg! Da, sneg, to je tisto, kar — am, mladim, olepša zimo. Tisti, ki imajo anke, se spravijo vrh hriba in potem, hajdi! navzdol — srečnemu sankraču je tako, kakor da bi plaval po zraku. Na drugem kraju se spet zbereta dva sovražna tabora: toda v resnici nista prav nič sovražna, saj to tudi ne bi bilo lepo! in prične se bitka s

potem še najde kaka star klobuk, tedaj veselju ni konca ne kraja!

Ena najlepših zimskih zabav pa je drsanje. Sicer se časih zgodi, da se mladi drsalec vsede na trdi led, a to nič ne de! Na sliki vidite tri drsalce. Dva otroka sta se našemila v oslička in pred njima stoji gospod, ki igra vlogo cirkuškega ravnatelja. V St. Moritzu (v Švici), kjer je najznamenitejše zimsko letovišče, prirejajo vsako leto maškarade na ledu. Tudi ta slika je posneta v St. Moritzu.

(Napisano v Rivi L 1908.)

Ker Vas zanima, kako je pri nas, Vam napišem enkrat nekoliko o nas.

Kdo je ta »mi«? No, to smo mi, mi trije: jaz, Pubi in Bižú. Ker so to tri čudna imena in bi si oni, ki nas ne pozna, gotovo pod njimi predstavljal zelo čudne reči, je treba, da popišemo natančneje vsakega posebej. Ker pa bi še potem ostalo marsikaj nejasnega, je treba, da napišemo nekoliko uvoda, da izvemo, kje smo, kaj delamo in kaj nas je tako nerazločljivo združilo, da se moremo predstaviti kar pod enim imenom »mi«.

Živimo v Rivi, v lepem mestu ob Gardskem jezeru. Gardsko jezero s svojo okolico spada med najlepše kraje na svetu. To je kraj, kjer cveto citrone! Res krasen kraj! V ozadju se dvigajo jasne tirolske gore, ki so zdaj v zimi pokrite s snegom in oznanjajo, da tam za njimi leže mrzle alpske dežele. Pred nami proti jugu pa leži ozko med skalne bregove razlito Gardsko jezero; razprostira se daleč, daleč, dokler se ne izgubi v nejasnih meglah. Po jezeru plavajo čolni, jadernice in veliki parniki. V pristanišču ob mestu je vedno živahno, kajti mnogo popotnikov potuje preko Gardskega jezera, ki je bilo že od nekdaj med glavnimi prehodi iz severnih dežel na jug. Okoli Rive se razprostira lepa dolina, bujna in bogata, polna grozdia in južnega sadja. Eno uro imamo do Torbole, kjer je krasen razgled po jezeru, in eno uro imamo do Arca, kjer je znano zdravilišče za ljudi, ki trpe vsled pljučne bolezni; toda bolnikov je tam malo videti, zato pa je pri koncertu vsak dan zelo živahno. Nad Arco se dviga visoka skala v

obliki loka (odtod ime) in na njej so razvaline staroslavnega gradu, okoli in okoli obdane od zelenih oljk... Vse križem po dolni vodijo poti med vinogradi in vrtovi; polme, ciprese, oljke vse zeleni tu, raste, cveti, celo zdaj, ko je drugod velika zima. Tak je torej kraj, kjer živimo.

Stanujemo v vili zunaj mesta med samimi vinogradi in vrtovi. Mimo nas gre cesta proti Arcu in v gore. Naša vila je velika in prostorna. V pritličju je gostilna »Pri izgubljenem času« (al tempo perduto), ki pa ima morda zaradi svojega nenavadnega mena malo gostov. Le v nedeljo je tam godba in zabava, sicer je ves teden mir. Mi smo v prvem nadstropju in imamo lep razgled v mesto, na jezero in okolico.

Naša družina obstoji iz sedem oseb, ki se deli nekako na tri dele: gospod in gospa, potem smo mi trije, to je: jaz, Pubi in Bižú in potem hišna Žizota in sluga Herman. Da je pri nas vse srečno in zadovoljno, si lahko mislite, zato je pri nas vedno veselo. Kakor vidite torej, središče vsega tvorimo »mi«, in sicer stoji na sredi vsega — ako štejete od zgoraj navzdol ali od zdolaj navzgor — Pubi. Zato je treba, da se najprej seznanimo z njim. Ako sem zgoraj najprej imenoval sebe, je imelo to svoj vzrok, nikakor pa ne gre, da bi najprej sebe popisoval, ker prvič to sploh ni navada, drugič je skromnost lepa lastnost in tretjič mi prihrani delo stari pregovor, ki pravi, da po družbi spoznamo ljudi. Tako torej pride najprej Pubi, potem Bižú in potem šele jaz, ako bo potrebno še kaj pripomniti.

Pubi.

Prav za prav mu je ime Erih in mama mu pravi »srček«. Izmed teh treh imen pa mu Pubi vendar najbolje pristaja in najbolj sliši nanj; zato ga vsi tako khčemo. Pubi je star šest let, je velike ravne postave, precej zalit; ima lepe rumene lase, počesane na strani v malo čopico, ima modre oči, majhen, nekoliko zavihan nosek in na njegovem obrazu leži toliko hudomušnosti, da se mu človek nehote zasmeje, ko ga zagleda pred seboj. Zdi se vam na prvi trenutek resen in moder; šele, ko začnete z njim govoriti, spoznate, da je še otrok. Pubi je za svoja leta zelo

močan; ako hoče kaj zlomiti in mu ne gre zlahka, se opre v ograjo, nakrene in — mora se zlomiti. Zato pa tudi Pubi ne joka za vsako malenkost; kadar se vozi na svojem trikolesnem biciklju, pada kakor snop in se smeje; ako se mu kdaj ponesreči, da se resno po-
bije, tako da je vredno solz, se najrajši skrije v kot, da ga nihče ne vidi, ker bi sicer drugi mislili, da ga boli. Pubi ima marinarsko čepico, ki se mu zelo po-
da; nosi se sploh jako gosposko. Toda obdrigne se ob vsak zid in komaj bi bi-
lo, da bi ga vedno krtačili. Pubi ne hodi v šolo, uči se doma; zdaj zna že vse
čitati in pisati, vse številke pozna in šteti zna do sto. To je bilo truda dva
meseca, preden smo se vse to naučili.
Dasi smo se učili le pol ure na dan, je

Pubi nam dokazoval, da je od samega
učenja že ves neumen. Kadar se je
uprl in ni hotel več, ni pomagala ne
dobra ne huda beseda, ne posvaritev, ni-
ti palica. »Zdaj pa absolutno ne.« je
rekel in bilo je konec. Toda nekoč smo
srečali na izprehodu — ako govorimo
v množini, je treba vedeti, da smo ved-
no vsi trije, namreč mi: — t. j. jaz,
Pubi in Bižú — srečali smo torej nje-
govega za par mesecev mlajšega znan-
ca, ki je v kratkem razgovoru Pubiju
razodel, da zna že mnogo več nego
Pubi. Od takrat je postal Pubi priden in
njegova vedoželjnost ni poznala kon-
ca. Poslej je šlo hitro. Dasi Pubi vedno
trdi, da bo postal inženir, so mu bile
vendar številke takoj iz početka zelo
neprijetne; kupili smo računski stroj,
računali smo na prste, na kostanje, na
krajcarje, toda ni se mu hotelo jasni-
ti. Končno nam je kupil gospod tombolo
in smo igrali. Pubi je sicer tudi igral, a
drugi so mu morali pomagati. To ga je
zelo jezilo. Naenkrat pride k meni in
začne zlagati številke. Zložil je vseh
90 in drugi dan je že klical sam števil-
ke pri tomboli.

(Dalje prihodnjo nedeljo.)

Jože Kovač:

Kar sneži naj...

Zima v solnce je dahnila
in oči mu zapahnila.

Vrana kraka: Mraz je, mraz,
sneg pokrli bo gozd in laz.

Deževna kapljica zmrzuje,
mraz kožušček ji daruje.
In zavite v bel kožuh
letajo z nebá kot puh.

Niso kaplje, so snežinke,
so snežinke, so belinke.
Kar sneži naj tri noči,
da bo dosti za sani.

KAJ PIŠEJO "JUTROVČKI"?

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Če bi imel denar bi potoval v Ljubljano k »Jutrovemu« stričku, da bi ga osebno spoznal ter videl stroj na katerem se tiska »Mlado Jutro«.

Pepi Aubrecht,
učenec 2. razr. v Zalcu.

Kaj lepega sem doživela na božični večer?

Doma smo imeli lepo božično drevo in jaslice. Prižgali smo lučke in čarobne svečice. Dobila sem lepo, veliko punčko a se nočem igrati, ker se mnogo rajše učim.

Slavica Vidmer,
učenka III. razr. v Mariboru, Vrtna ul. 8/II.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Prav je, da se učimo tujih jezikov, ker potem lahko potujemo po svetu.

Viktor Logar,
učenec II. razr. v Ljubljani, Tobačna tov.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Prav je, da se učimo tujih jezikov, ker se s tem izobražujemo. Tako lahko spoznamo šege in navade drugih narodov.

Jelka Lakota,
učenka III. razr. v Mojstrani.

Kam bi potovala, če bi imela denar?

Najrajše bi potovala v Istro pogledat Jadransko morje in obiskat naše zaslužjene brate. Spotoma bi se ustavila tudi v naši beli Ljubljani, kjer izhaja naš priljubljen mladinski list »Mlado Jutro«.

Emica Stare,
učenka I. razr. mešč. šole, Središče ob Dravi.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Da si prihranimo tolmača, če potujemo v tuje kraje.

Pleunik Rudolf,
učenec IV. razr., Meža 46 pri Dravogradu.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Če bi imel denar bi potoval v prostrano džunglo. Kupil bi si dobro puško in jabojev. V džungli bi streljal divje zveri, ki imajo dragoceno kožo. Meni bi bilo največ do dragocenih kož. Ko bi se spet vrnil domov, bi dal napraviti iz najbolj dragocene kožuhovine mamici lep zimski plašč. Okostnjake, izkoprnine in druge znamenite reči bi pa daroval znanstvenim zbirkam.

Tori Ljubomir,
učenec IV. razr. v Trbovljah.

Kaj lepega sem doživel na božični večer?

Najlepše kar sem doživel na božični večer je bilo to, da sem dobil vse, kar sem si želel za Božič.

Edi Brajnik,
učenec III. razr. v Kamniku.

Kam bi potovala, če bi imela denar?

Če bi imela denar bi prepotovala našo lepo Jugoslavijo. Potem bi še obiskala na-

še neosvobodjene brate in sestre v Italiji in na Koroškem.

Turk Ludmila,
učenka II. razr. gimn. v Ptuj.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Prav je, da se učimo tujih jezikov zato, ker pravi pregovor: več ko znaš, več veš! Saj človek ne ve, kje mu je namenjena bivališča in kam ga bo gnala usoda.

Slavko Janžekovič,
učenec II. razr. v Celju.

Kaj lepega sem doživel na božični večer?

Na božični večer me je obiskal striček iz Amerike in mi podaril zlato uro. To je bilo najlepše.

Stanko Topolnik,
učenec II. razreda Pragerako.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Potoval bi v našo prestolico, na Kosovo polje in v vsa druga mesta, ki so znana po svojih znamenitostih.

Slavko Ferlin,
učenec III. razr. v Preski, Svetje p. Medvođa

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Zato, da če potujemo v tuje države, na lahko čitamo v drugih listih »Jutrove« novice.

Janezek Vrhunc,
učenec IV. razr. Vič-Glince c. XVII. št. 8.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Če bi imel denar bi potoval v Nemčijo. Tam bi si ogledal vse ladjedelnice in mesto Köln, ki slavi po svojih lepih cerkvah in svetovno znani božji poti.

Lojze Klarič,
učenec IV. razr. v Štorkah pri Celju.

Kaj lepega sem doživela na božični večer?

Na sveti večer sem bila pri svoji dobri stari mamici in starem atu v Ljubljani. Pisali so nam na Reko, da je stara mama bolna in da leži. Na sveti večer je bila pa že toliko boljša, da je vstala, menda od srečnega veselja, ker sem jo prišla obiskat. No sem jo zagledala zdravo pred seboj sem bila zelo, zelo vesela!

Zdenka Plehanova,
učenka III. razr. Raka pri Krškem.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Če bi imel denar bi potoval v Benečijo in v Korotan, da bi obiskal in tolažil naše nesrečne brate. Obenem najlepše pozdravljam vse »Jutrovčke«.

Bravničar Dušan,
učenec II. razr. v Kočevju.

Kaj lepega sem doživela na božični večer?

Najlepše kar sem doživela na sveti večer je bilo to, da smo šli vsi skupaj k polnočnici.

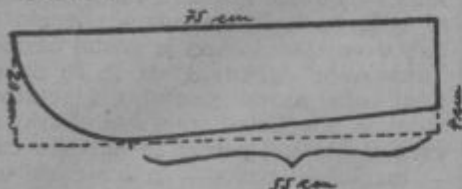
Emica Kač,
učenka II. razr. mešč. šole v Kresnicah.

ZA SPRETNE ROKE

Kako si napravim sani?

Vzemi dve močni deski, dolgi po 75 centimetrov in široki po 20 cm; odmeri pri vsaki od kateregakoli ogla 4 cm

slika 1

v širino in 55 cm v dolžino. Od te točke načrtaš k nasproti ležečemu oglu četrt kroga, med točkama pa potegneš ravno črto, odžagaš po črti manjše dele

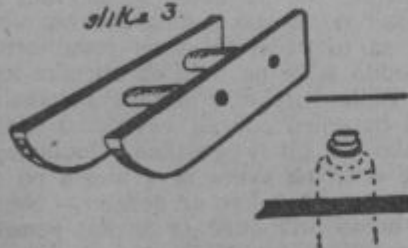

slika 2

(slika 1) in tam, kjer si žagal, pribiješ ozek pas pločevine. Vendar naj bo pločevina nekaj daljša, da jo zadaj lahko upogneš in pribiješ (slika 2). Pazi, da

slika 3

bo pločevina gladka in napeta. Žeblje zabij močno, glavice ne smejo štrleti ven, ker bi te pri sankanju zelo ovirale!

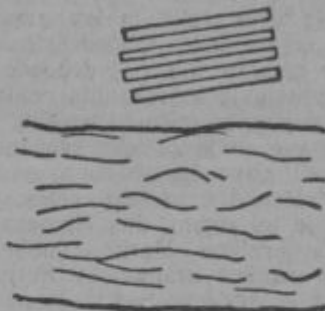

Zdaj zvrtaj v vsako desko dve luknji s premerom 2 cm, toda pri obeh deskah na enakih krajih! Vzemi dve močni na-

lici, dolgi po 30 cm in s premerom 3 cm. Na koncih ju tako daleč obreži, da ju lahko zabiješ v luknje. Ko si jih zabil, ju na moč zagozdaj! (slika 3) Zgoraj pribiješ za sedež 30 cm dolge deščice in sani so gotove.

Prehod čez vodo

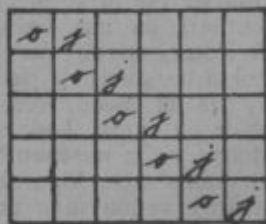
Vaščani so sklepli, da zgradijo čez potok novo brv. Župan je prišel, da si ogleda kraj. Na bregu so že ležale štiri deske, a vsaka izmed njih je bila kraj-

ša od potočne širine. Župan pa je bil duhovit človek, poklical je delavca in sestavila sta iz teh štirih desk zasilno brv. Kako sta to storila? (Desk nista ne zbila, ne zvezala!)

Oj, oj, oj, oj, oj!

Vstavi črke a, a, a, b, c, d, e, g, i, k, k, n, o, p, r, s, t, v, v, z — v prazna

polja, da dobiš pet besed s pomenom: 1. del voza; 2. armada; 3. vrsta vprege; 4. vzgojiteljevo delo; 5. del pri vratih.

Manica:

Uganka za hitre računarje

V nekem mlinu imajo devet mačk. Vsaka teh mačk ima po devetnajst mladih mačic. Zdaj k vsem tem živalicam prištej še mlinarja in mlinarico in hitro povej, koliko je to nog?

Novice za male glavice

Lepe solnčne zimske dni uživata otroci na božičnih počitnicah. E, tako dolge so letos, tako dolge, da boste vse pozabili in bo z vami zopet huda pokora, ko ste se vrnete v šolo. Medtem pa, ko ste doma, ne pozabite, da so v minulem tednu vaši mali bratci in sestrice slavili božične praznike. Poželite jim vsaj naknadno v srcu, da bi božični blagoslov, čez nje razlit, rodil mnogo dobrega in njim kakor vam prinesel v novem letu mnogo, mnogo sreče.

Pa še drug velik in lep praznik je morda šel neopažen mimo vas samo zato, ker niste v šoli. Saj drugače bi ga zopet proslavili s srčkanimi deklamacijami, petjem in nežnimi voščili, kakor jih vas vse znajo za take svečane dneve naučiti gospodje učitelji in gospodične učiteljice. Da, pretekli petek, deveti januar je bil rojstni dan Njenega Velikanstva kraljice Marije, ljubljene in ljubeče mame kraljevičev Petra, Tomislava in Andreja. Saj vi še ne veste prav, kako vzorna mati je naša kraljica. Vsa njena sreča so trije lepi sinovi kraljeviči, ves prosti čas posveča njihovi vzgoji, presrečno se z njimi tudi igra, saj sta Tomislav in Andrej tako ljubka otroka, ki so jima še tuje vse skrbi in tegobe. A prestolonaslednik Peter, ki bo nekoč prevzel žezlo svojega junaškega očeta kralja Aleksandra, ima že težavne naloge in se mora že mnogo, mnogo učiti. Njemu lajša mati kraljica Marija vse brige in zna ljubeznivo poskrbeti, da ima tudi prestolonaslednik Peter dovolj razvedrila, pa naj že bo to na dvoru v Beogradu ali poleti pri nas na Bledu. Res, redke so take kraljice na svetu. Toda naš narod to tudi dobro ve in posebno zna ceniti kraljičino dobro srce, ki preko dobrodelnih društev vedno rado pomaga siromakom, bedni deci. Ljubezen državljanov pa je vedno najlepše plačilo za srčno plemenitost.

To ste morda čuli tudi vi, otroci, da se je v Parizu preteklo sredo vršil velikanski pogreb, kakršnega že par let ne pomnijo, čeprav je Pariz eno največjih mest na svetu in prestolnica Francije. Komu na čast so bile te velike žalne svečanosti? Na čast slavnemu vojskovodji Joffreu. Maršal Josip Joffre (izgovori Žofr) je bil mož čisto preprostega rodu, sin revnega sodarskega

mojstra, ki je moral preživljati deset otrok. Toda, ko je mladi Josip zapuščal osnovno šolo — tega je zdaj že nad 70 let — je nadučitelj potrepljal njegovega očeta po ramenu in mu dejal: »Vaš fant

mora dalje izšolati, to bo še slaven mož!« — Očetu so v ponosu sijale oči, toda — kje vzeti denar? Pa je premožni stric poskočil na pomoč. Josipa so dali v vojaško šolo in je postal častnik. Tako se je odlikoval, da je že davno pred vojno postal general, a v svetovni vojni je poveljeval francoski vojski na vseh bojiščih. Dosegel je najvišjo čast — maršalsko palico — in francoski narod ga bo vedno slavil kot enega svojih največjih sinov. Najbolj pa je Joffrea odlikovalo, da je bil vse svoje življenje skromen in z vsakomur prijazen, a natančen in mirne krvi tudi v najbolj hudih časih. Naš narod in našega kralja je zelo cenil. Zdaj pa, ko je odšel v večnost in se tam sestal s svojima dragima staršema, si lahko predstavljamo, da je sivolasi nadučitelj zopet pristopil k njegovemu očetu in ga potrepljal po ramenu: »Prav sem vam rekel pred davnimi leti...«

Se to, otroci: Kako ste pa praznovali Svete tri kralje? Seveda, saj je gotovo tudi v vašem kraju še v navadi, da gredo fantje preoblečeni in z zvezdo od hiše do hiše tri kralje pet. V Ljubljani je bilo letos takih kraljičkov tako mnogo, da so si pri hišah kar kljuke podajali. Nu, pa ljudje so jih radi poslušali in jim dajali dinarčke, saj vedo, da so to večji del sami revni otroci. Zgodilo se je pa tudi, da so take male kraljičke spremljali odrasli pobalini in jim naposled pobrali ves denar, da so lahko šli pit v gostilno. Hudobije je pač dosti na svetu in v mestu po navadi še več kakor na deželi. — Nu, pa se bomo prihodnjč že še kaj pomenili o važnih in zanimivih novicah. Kar zadovoljno preživite zadnje dni letošnjih dolgih božičnih počitnic.

Bratec in sestra

Na planini se je pasla čeda ovac. Vsak večer, ko so ke živali vrnile v stajo, jih je pastirica preštela. Nekega dne pa njenega belčka ni bilo v čeid. Ubožica je zahtela in se napotila v goščavo, da ga poišče. Vso noč, ves dan je zaman tavalala okrog. Bratca je zaskrbelo, kje je sestra; vzel je vrč vode in odšel za njo. Ob solnčnem zahodu je pastirica zagledala v daljavi majhno luč. Pohitela je do

neznane hišice in rahlo potrkala na vrata. Odprla je grda starka. »Kaj iščeš tod, deklica? Ne boj se, stopi za menoj!« Kuhinja se je rdečila v medlem ognjetem svitu. Nad plamenom je cvrčala pečenka, v temnem kotu je smrčala zver. Pastirica se je stisnila od strahu. »Ne boj se!« jo je bodrila starka. »volk je krotak.« Ponudila ji je pečenko. Deklica je večerjela in ni slutila, da je belčka. Starčka jo je peljala v izbo; utrujena od dolge poti je kmalu zasajala na mehkih ovčjih krznih. Prikazala se ji je sinička in zapela:

»Pastirica,
čiri, čari —
paličica
na omari
čudežne ima reči:
če udari — spremeni!«

Jutranje solnce je posijalo deklici v oči. Vstala je in odprla vrata v kuhinjo. Starke ni bilo nikjer, volka tudi ne. Zagledala je pri oknu omaro in na njej med lončki — zlato paličico. Primaknila je stol. Z željo, da bi se spremenila v veverico, je stopila nanj in prišla paličico; nalahno se je udarila — veverica je skočila skozi okno na drevo, se poganjala s paličico z veje na vejo, daleč od starkinega domovanja. Ko upehana ni mogla več naprej, je postala in se zadnjihala na smrečici. Slišala je šum pod drevesom. Med debli je stopal fantič z natrim vrčem v roki. Spoznala je bratca. Tudi on jo je zagledal, segel z roko v žep in poklical: »Pridi, veverica! Leš-

nikov ti dam, kolikor hočeš!« Živalca se je spustila na vrč. Zasepetala je bratcu v uho: »Tvoza sestra sem. Iskala sem jagnje in sem prišla k čarovnici. Bala sem se njenega volka in sem se začarala, da jima uidem. A zdaj ne vem, kaj naj storim, da se spet prearam v deklico. Pojdi, bratec, morda zveš! Vzemim tole paličico: kadar boš hotel, se udari z njo in hipoma se spremeniš, kakor si boš želel!« Pojedla sta sladka jedrca, popila vodo, bratec je nadaljeval pot med drevesi, sestra — veverica pa je skakala po vejah nad njim. Popoldne sta dospela do hišice. V njej ni bilo nikogar. Veverica je ostala v gozdu, bratec pa je zlezel na omaro in se udaril s paličico; v trenutku je stal poleg vrča majhen možic. Skobal se je skozi odprtino v posodo. Kmalu potem je prišla čarovnica, za njo se je vlekel ranen volk. Obležal je pred ognjiščem in zatulil: »Sestra mojega trpljenja je dovolj. Ker sem te hotel ukrasti paličico, si me začarala v volka. Ropal sem ovce in jih prinašal domov. Danes pa me je obstretil hlapec. O, kako to boli!« Starčka je godrnjala: »Naj bo! Ko ti vržem paličico čez glavo, boš dobil spet človeško podobo.« Stopila je k omari, a paličice ni bilo nikjer. Segla je v vrč, možic jo je ugriznil v prst, da je zakričal od bolečine in vrgla posodo skozi

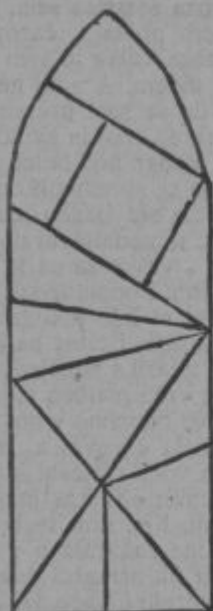

okno. Obtočeni možic je vstal med črpinjami in zbežal s paličico. V goščavi jo je vrgel čez veverico — sestra se je zasmejala in spremenila še njega. Radoznih lic sta se vrnila k staji. Bratec jo prečaral staro ovco v lepo belo jagnje; sestra je kmalu pozabila na belčka. Paličico so vrgli na skale. In glej! Kjer se je dotle sival pesek, tam je zašumel krasen slap.

Volk ni več ropal, čarovnice pa se niso bah, ker brez paličice ni imela moči.

Dušan Vargazon.

Rešitev »Granate«.

Ce si pravilno zložil drobce, si dobil isto obliko, kot jo kaže naša slika.

Rešitev računskih nalog.

1. Vsi trije potrebujejo do Vrhniške pet ur.
2. Na dvorišču leži en sam kup slame.

Rešitev ugank.

1. Mesec.
2. Senca.
3. Sod.

Rešitev šaljivih ugank.

1. Pred brivcem.
2. Tam, kjer ničesar ni.

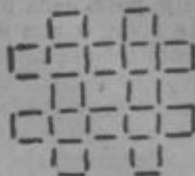
Šaljiva vprašanja.

1. Kako pišeš suho travo s štirimi črkami?
2. Kje ima morje vode, mesto hiš in polje sadežev?
3. Kaj je med Ljubljano in Carigradom?
4. Kje se pričinja Turčija?
5. Čez kaj moramo potovati, če hočemo priti v Rim?

Rešitev križaljke »Snežen mož«

- Vodoravno: 1. as; 3. me; 4. želo;
6. Erik; 7. lito; 8. okel; 9. davi.
Navpično: 1. Amerika; 2. selitev;
4. želod; 5. okoli.

Igra z užigalicami.

Slika kaže 17 kvadratov. Preloži samo 4 žigice, da dobiš 16 enako velikih kvadratov.

Dobri računar

Zadnjič smo priobčili šaljivo igro, s katero ste imeli prav gotovo veliko smeha in zabave. Podobno igro iz računstva pa danes prinašamo.

Vprašaj prijatelja: »Koliko je 1240 in 1240?«

Nu, vsak bo pravilno odgovoril: 2480.

»In deset?« — 2490!

»In deset« — Tri tisoči, bo odgovor.

V resnici pa je le 2500.

Ce stavite vprašanja dovolj hitro in vprašanec prav tako hitro odgovarja in ne preišlja dolgo, se bodo tudi odrasli pri šestevanju zmotili.

Križaljka »Avba«

Pomen besed.

Vodoravno: 1. Poganski svečenik. 4. Žensko krstno ime. 6. Skupina pevcev. 7. Turški plemič.

Navpično: 1. Mazilo. 2. Kras goranske narodne noše. 3. Sadno drevo. 5. Papiga.

UGANKE.

1.

Kaj je tó, ki ima na strani petó?

2.

In kaj je spet tó, ki ima pri strani petó?